

Кухаренко С. І., здобувачка вищої освіти 2 курсу гр. АМ-201
ННІ архітектури, дизайну і геодезії
Науковий керівник – **Киселиця С. В.**, к. філос. н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

МИ САМІ БУДУЄМО НАЦІЮ АБО ПРО АКТУАЛЬНІСТЬ ІДЕЙ В. ЛИПІНСЬКОГО В НОВІТНІЙ УКРАЇНІ

«Я хочу, щоб була Україна, щоб був український державний лад на моїй рідній землі, і знаю, що як не буде України, як не буде нашої Української держави, то я і нащадки мої, не зможемо на своїй землі по-людськи жити»[3;8]

Сучасники В'ячеслава Казимировича Липинського вважали його утопістом за палке прагнення духовно відродити українську націю і створити незалежну Українську Державу. Деякі дослідники його філософської спадщини стверджували, що він живе минулим, забуває, що минуле не повторюється і що його ідеї «не стали історично-перспективними». Я не можу погодитись з цією точкою зору.

Солідаризуємось з французьким філософом Анрі Бергсоном, який стверджував, що час – це тривалість, що характеризується цілісністю і неподільністю. Тривалість передбачає постійне взаємопроникнення минулого (що зберігається в пам'яті) і сьогодення, різних станів свідомості одного в інше, постійний розвиток та становлення.

Стани свідомості, традиції, звички, духовні цінності, хід мислення передається спадково від батьків. Нація здатна оновлюватися і перероджуватися як за внутрішніми законами розвитку, так і під впливом зовнішніх чинників. Як справедливо зауважує А. Бергсон: «Там, де еволюція зустрічає найменший опір, відбуваються незворотні вдосконалення, тоді як перепони ведуть до циклічних змін».

Таким чином минуле може повторюватись, щоб бути зміненим у майбутньому, щоб виправити помилки, отже і хід історії. Цю тему можна розглянути, спираючись на філософські праці Володимира Казимировича Липинського, мислителя, політика, історика, соціолога, теоретика українського консерватизму, дипломата, який сказав у трактаті «Листи до братів-хліборобів»: «Без власної Української Держави не може бути Української Нації, а без Української Нації не може бути на Українській Землі людського громадського життя...» [2,с.7]. Його філософські праці вражають своєю глибиною та проникливістю, за це він був названий «Кантом української політичної думки».

Аналізуючи причини трагічної поразки української державності у революційних подіях 1917-1921 рр., Липинський перш за все називав духовні проблеми суспільства, які можна скласти у два поняття: егоїзм та безпричинна ненависть до співвітчизників. «Нація – це перш за все єдність духовна, культурно-історична, що родиться завжди від держави – єдності територіальної» [1]. Український мислитель зазначає, що перш за все ми повинні спиратися на любов до своїх земляків, патріотизм і духовні цінності. «Коли б це був прометеївський гін вірного сина, палаючого любов'ю до батька, до братів, до своєї громади – коли б це було молоде бажання дістати для своїх хоч трохи вогню з неба – Україна була б нині наймогутнішою державою, найсильнішою нацією», – акцентує В. Липинський [1].

В теперішній час, знову повторюється минуле. Український народ постав перед необхідністю відстоювати суверенність. Знову, через 90 років, як і в 1932-1933рр, українська нація піддана геноциду зі сторони кремля. Минуле повернулося, але український народ змінився, еволюціонував.

Сьогодні народ України об'єднаний заради спільної мети – перемоги, захисту суверенності і територіальної цілісності, кожного окремо взятого співвітчизника і всіх нас разом. Тому що : «Ніхто нам не збудує держави, коли ми самі її собі не збудуємо, і ніхто

за нас не зробить нації, коли ми самі нацією не схочемо бути...» [2, ч. 2, с. 63].

На полі бою і в тилу українці проявляють хоробрість і мужність; відданість і відвагу; душевне тепло, співчуття, милосердя, турботу за кожного, щедрість, гостинність, благородство і самопожертву, що і є складниками любові до своїх земляків. Хіба ж це не схоже на той Прометеївський вогонь з неба, про який говорив В.К. Липинський? Сьогодні цей вогонь несуть до своєї громади вірні українські сини і дочки. Вся наша країна об'єдналася, згуртувалася на захист нашого народу, наших земель.

На власному досвіді я відчула силу впливу єдності нашого народу: сміливість і професіоналізм наших захисників, гостинність, щедрість, доброту, взаємотурботу українців. І такого духовного єднання, як зараз, ще не було. Ми згуртувалися щоб наблизити повну перемогу України. Ми поводимося, як рідні, як одна сім'я, тому що ми – єдина нація і патріоти своєї країни.

Підсумовуючи, можна зазначити, що минуле повторюється, щоб бути зміненим у теперішньому.

В порівнянні з минулим (відповідно до аналітики В.К. Липинського), ми можемо побачити вражаючі зміни. Українське суспільство вдосконалюється, духовно еволюціонує. Наразі, українці подолали егоїзм та безпричинну ненависть до співвітчизників, що були джерелом поразки в минулому. Ми проявляємо згуртованість і рухаємось до спільної мети. В єднанні з любов'ю до співвітчизників, в справжньому патріотизмі – наша сила: «Держава родиться в хвилину, коли всі мешканці даної території стають як один в її оборону під проводом, посадаючої до цього законне право, Влади...» [1]. Отже, сьогодні ми насправді творимо націю і державу.

З огляду на вищевикладене можна стверджувати, що роботи В'ячеслава Липинського є актуальними та історично перспективними. Я переконана, що саме зараз ми створюємо сильну українську націю і відбудуємо могутню державу.

Список використаних джерел

1. В'ячеслав Липинський. Хам і Яфет. З приводу десятих роковин 16-29 квітня 1918 р. – Львів : Поступ, 1928. – 30 с.
URL: <https://moreknig.org/reader/62942/> (дата звернення 28.04.2022)
2. В'ячеслав Липинський. Листи до братів-хліборобів. Писані 1919-1926.
URL: <https://diasporiana.org.ua/wpcontent/uploads/books/3615/file.pdf>
3. Липинський В. Листи до братів-хліборобів. – Відень 1926. – с. 8.
http://www.chronos.msu.ru/old/RREPORTS/novikov-konzepziyz_vremeni.pdf (дата звернення 28.04.2022)
4. Бергсон А. Творча еволюція / Пер. із фр. В. Флерової; Вступ. ст. І. (Канон філософії). URL: http://www.voskresensk.prihod.ru/users/25/1101525/editor_files/file/tvorchesraya-evoluciya.pdf (дата звернення 21.04.2022)
5. Вікіпедія. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/> (дата звернення 11.05.2022)
6. Філософія: словник термінів та персоналій / В. С. Бліхар, М. А. Козловець, Л. В. Горохова, В. В. Федоренко, В. О. Федоренко. – Київ: КВІЦ, 2020. – 274 с.

Лапа А. С., здобувач вищої освіти 2 курсу, група ФАМ -201

Науковий керівник – **Колеватов О. О.**, к.і.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

МОРАЛЬНІ ЦІННОСТІ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Молодь – це майбутнє нашої країни і саме від цього нового покоління залежить подальша доля старшого покоління. Молодь – то є основа будь-якої нації. Саме розвиток молоді, здебільшого, вказує на те, як буде розвиватися нація в подальшому.

На жаль, зараз молодь не має певних моральних принципів, що може дуже погано вплинути на розвиток нації в майбутньому.

Згадаймо наших далеких предків: вони цілими днями працювали в полі, а потім йшли до церкви. Саме церква контролювала життя народу, ні, я не закликаю всіх одразу